

suse kokkulepe ette Lääne-Euroopa õhupakti sõlmimise Sak-
samaa, Belgia, Prantsusmaa, Inglismaa ja Itaalia vahel,
mille järgi lepinguosalisel kohustuksid oma õhujõududega
appi tulema kallaletungi osaliseks saanud lepinglasele.
9. veebruaril ühineb Inglise-Prantsuse kokkuleppega ka
Itaalia.

Londoni kokkuleppe järel on mulje, et rahu kind-
lustamise aluste määramisega on jõutud tubli samm
edasi ja ka Saksamaa peaks tundma end rahuldatuna,
sest et talle on võimaldatud tema poolt ihaldatud
täielik üheõiguslus teiste riikide kõrval. Ootamatult
asub aga Saksamaa 14. veebruaril Inglise ja Prantsuse
Berliini saadikuile adresseeritud noodis väga reser-
veeritud seisukohale. Saksamaa lubab võtta Londoni
kokkuleppe seisukohad põhjalikule kaalumisele, vee-
retades aga oma relvastamise teiste riikide süüks, kes
ei ole seni desarmeerunud, ja lisab, et enne üldisi läbi-
rääkimisi Londoni kokkuleppe alusel Saksamaa peab
tarvilikuks eriläbirääkimisi Inglismaaga.

Saksa noot tekitab Pariisis otsekohe suurt umbusku.
Sellest paistis võrdlemisi selgesti läbi, et Saksamaa tahab
lahutada Inglismaa Prantsusmaast ja kombineerida nii, et
teostamisele tuleksid ainuüksi Saksamaale meeldivad punk-
tid, eeskätt relvastumine, kuna ta kohustused ja kõigepealt
osavõtu idapaktist püüab veeretada endalt ära. Inglise va-
litsus 20. veebruaril määratleb oma seisukohta nii, et Lon-
doni kokkulepe on tervik ja et seda ei saa lõhestada üksik-
osadeks, kuid see seisukoht on siiski niivõrd kõikumine, et
otsustatakse siiski saata välisminister sir John Simon Saksa-
maa poolt ettepanud läbirääkimistele Berliini.

Enne kui sir John Simoni sõit saab teoks, tuleb
Inglise parlamendis arutusele Inglise relvastuse suu-
rendamise küsimus, mida põhjendatakse Saksa sala-
jase relvastumisega. Saksamaa salajase relvastumise
avalik käsitlemine avaldab Saksamaal niivõrd rabavat
mõju, et 5. märtsil teatatakse, et Hitler haiguse tõttu
ei saa vastu võtta Inglise välisministrit. Selle sammu
loogiliseks järjeks on, et Saksamaa 16. märtsil